

KARIN
PETERS

Raadsels rond een kind

HOOFDSTUK 1

Joanna Hoover was altijd al een tikje vreemd geweest. En dat kon ook niet anders, zei men. Als enig kind was zij opgegroeid bij ouders die de veertig al waren gepasseerd toen zij werd geboren. Ze woonde in Cornwall in een fraai huis met een grote tuin. Op het hek stond met vergulde letters: de Fairies-garden. Joanna zag in haar kinderjaren weinig andere mensen dan haar ouder, oom Stanley, een broer van haar oma die bij hen in huis woonde, en een kinderverzorgster. Joanna ging de eerste jaren niet naar school. Later kwam ze op een kostschool. Maar ze bleef een eenling die moeilijk contact maakte en daar blijkbaar ook geen behoefte aan had.

Toen Joanna zeventien jaar was sloeg het noodlot toe. Ze zat bij haar ouders in de auto toen deze door een verkeerde manoeuvre tegen een vrachtwagen botste. Haar beide ouders waren op slag dood en Joanna was zwaar gewond. Zo ernstig gewond dat men vreesde dat ze het niet zou halen. De enige die haar in die tijd opzocht was een neef van haar. Hij had medelijden met het eenzame kind en speelde soms met haar. Hij was slechts vijf jaar ouder dan Joanna. Zij adoreerde Philip Harris wat hem soms wel eens benauwde. Hij voelde zich echter een beetje verantwoordelijk voor haar. Joanna bracht de volgende jaren in haar ouderlijk huis door. Oom Stanley woonde daar nog steeds.

Philip had van zijn grootouders een vervallen cottage geërfd, die hij van plan was helemaal

zelf op te knappen. Hij was echter op een leeftijd dat andere zaken voorrang hadden. Zijn studie, meisjes, uitgaan. Een enkele keer bracht hij een weekend door in de cottage, ondernam dan een poging een deel van een kamer op te knappen. Af en toen werd er iets vernieuwd maar Philip had zelf het idee dat het tot zijn pensioen kon duren voor hij daar woonde. Het toeval wilde dat de cottage niet ver van Joanna's ouderlijk huis lag. Hij zocht zijn nichtje regelmatig op, maar meer uit een soort plichtsbesef dan dat hij zo dol op haar was.

Zo was hij degene die opmerkte dat Joanna dronk. In eerste instantie vond hij het eerder grappig dan verontrustend. Maar toen hij haar een keer echt dronken meemaakte, en ze hem tijdens die dronkenschap vertelde dat ze van hem hield en met hem wilde trouwen, schrok hij hevig. Hij had Joanna altijd als een soort zusje beschouwd. Andere gevoelens had hij nooit voor haar gehad en zou hij ook niet krijgen, daar was hij zeker van.

Die avond scheen het Joanna niet te kunnen schelen hoe ze zich vernederde. Ze smeekte hem over de zaak na te denken. Ze had immers niemand dan Philip, zonder hem zou ze van eenzaamheid doodgaan. Het was voor het eerst dat Philip het gevoel had dat Joanna niet helemaal spoorde. Natuurlijk, als je teveel had gedronken, zei je vreemde dingen. Maar waarom dronk ze?

De volgende dag kwam ze hem opzoeken in de cottage. Ze had inmiddels een eigen auto. Ze werkte, evenals hij, op de luchthaven, en soms

had hij spijt dat hij haar die tip had gegeven. Hij hoorde bij het grondpersoneel en Joanna was stewardess. Ze vloog meestal op Amsterdam en verbleef soms enkele dagen bij een vriendin. Philip kwam nooit te weten hoe die vriendin heette en twijfelde eraan of ze wel bestond.

„Het spijt me van gisteren,” zei ze. Hij was bezig verf af te krabben, zijn donkere haar zat onder de verfsplinters. „Mij ook. Vooral dat je zoveel drinkt,” antwoordde hij.

„Dat zal er niet beter op worden als jij me in de steek laat,” zei ze kalm.

„Ik laat je niet in de steek. Maar dat is iets anders dan trouwen.”

„Als je ooit trouwt, wil je dan kinderen?” vroeg ze.

„Lieve help, daar heb ik nooit over nagedacht.”

„Je zou vast een goede vader zijn,” zei ze peinzend.

„Wie weet,” zei hij schouderophalend en hoopte in stilte dat ze zou verdwijnen. Hij voelde zich niet prettig bij haar.

Het vreemde was dat hij Joanna daarna ook niet vaak meer terugzag. Soms even in de vertrekhal van het vliegveld. Maar het leek of ze hem sindsdien ontliep. Hoewel het hem niet lekker zat deed hij toch geen moeite om haar te spreken te krijgen. Hij hoopte dat het drinken een tijdelijk verschijnsel was geweest.

Er ging een jaar voorbij waarin hij haar nauwelijks zag. En toen, op een heldere morgen, hij was in zijn cottage bezig met het plaatsen

van nieuwe kozijnen, verscheen ze ineens. Hij stond verbaasd te kijken hoe ze rustig en weloverwogen zijn richting uitkwam. Het meest vreemde was dat ze een kind op de arm droeg. Een baby van ongeveer een half jaar. Philip staarde alleen maar. Hij had het vreemde gevoel dat er iets onheilspellends van Joanna uitging.

De baby keek met ernstige donkere ogen terug. „Dat kind,” begon hij, zonder haar te groeten.

„Is van mij,” antwoordde ze kalm. Dit kwam hem volkomen ongeloofwaardig voor. Hoe kon Joanna ineens een kind hebben. Maar hij had haar ruim een jaar niet gezien. In zo'n lange tijd kon er van alles gebeuren. „Ben je getrouwd?” vroeg hij.

Ze schudde het hoofd. „Ik dacht dat jij met mij zou willen trouwen.”

„Joanna, daar hebben wij het eerder over gehad.”

„Ik heb dit kind gekregen omdat ik hoopte dat je van gedachten zou veranderen.” Opnieuw kwam het bij Philip op: ze is niet helemaal normaal. Ze heeft iets dwangmatig. Misschien had ze als kind te vaak haar zin gekregen. En het ongeluk zou er zeker geen goed aan hebben gedaan.

„Wat is er mis met de vader van het kind?” vroeg hij.

Ze haalde de schouders op. „Hij is vertrokken naar Somalië, daar kwam hij vandaan.”

Philip keek naar het mooie kind met de getinte huid en het gitzwarte haar. „Het is een meisje, ze heet Emma,” zei Joanna.

„Ik blijf nog enkele maanden tot een half jaar werken. Dan loopt mijn contract af. Dan ga ik voor haar zorgen. Ik heb nu een hulp in huis, zij zorgt heel goed voor haar. Maar ik wil het toch liever zelf doen. Ik blijf natuurlijk niet alleen. Het kind moet een vader hebben.”

„Er komt nog wel eens iemand op je pad,” zei Philip. „Je bent pas eenentwintig.”

„Ik had jou in mijn gedachten. Dat geef ik zomaar niet op.” Hierop draaide zij zich om en liep weg.

Philip keek haar even na. Lange tijd had hij het gevoel gehad dat hij haar in bescherming moest nemen. Maar nu kreeg hij ineens de belachelijke gedachte dat hij zichzelf tegen haar moest beschermen.

Michael van Kempen werkte bij de douane op Schiphol. Hij vond het werk boeiend, maar soms greep het hem aan. De vele asielzoekers die vol hoop naar Nederland kwamen, werden opgevangen en soms na enkele dagen alweer teruggestuurd. Hij was ook vaak bij de eerste verhoren aanwezig omdat hij vloeiend Frans en Engels sprak. Maar de Somalische vrouw, die volkomen overstuur was, daarmee wist hij niets te beginnen.

Ze praatte voortdurend in haar eigen taal, hilde en schreeuwde soms. Een arts die haar onderzocht zei dat ze mogelijk onder invloed was van medicijnen. Ze verbleef enkele dagen

in het uitzendcentrum op de luchthaven maar werd er niet rustiger op. Uiteindelijk vonden ze iemand die min of meer haar taal sprak. Hoewel deze tolk ook niet alles begreep omdat de vrouw waarschijnlijk een dialect sprak. „Ze heeft het erover dat ze haar kind mist,” zei de tolk.

„Heeft ze haar kind achtergelaten?” vroeg Michael.

„Ik heb de indruk van wel. Maar ze zegt ook dat haar man het kind niet wilde, omdat het niet van hem is.”

„Maar hoe kan ze het kind dan bij hem achterlaten? Het zou niet de eerste keer zijn dat een kind wordt omgebracht, alleen omdat de vader onbekend is.”

„Ze heeft het niet achtergelaten. Ze is het kwijtgeraakt.”

Michael keek naar de mooie donkere vrouw die nu stille tranen huilde. Hij had diep medelijden met haar maar wist evenmin als de anderen wat hij doen moest. Daarbij, de vrouw moest terug, ze had geen geldige papieren. Ook kwijtgeraakt. Het was een vreemd verhaal. Uiteindelijk werd de vrouw teruggestuurd naar het land van herkomst. Het voorval bleef Michael nog lang dwars zitten. Mede daardoor vroeg hij overplaatsing aan naar de afdeling drugscontrole. Toen er een plaats vrijkwam op Heathrow, solliciteerde hij en kreeg de baan.

Michael van Kempen ontmoette Joanna Hoover voor het eerst toen zij nog stewardess was op de lijn Londen-Amsterdam. Michael die

een soort ouderwetse ridderlijkheid bezat, werd getroffen door de hulpeloosheid die Joanna uitstraalde. Pas later kwam hij erachter dat er onder dat frêle wat onzekere uiterlijk een ijzeren wil verborgen zat. Michael werkte in die tijd al op Heathrow en hij was er al snel achter wanneer hij Joanna kon zien. Haar verlegen glimlach deed al zijn beschermersinstincten opflakkeren. Dus maakte hij enkele keren een afspraak met haar. Ze vertelde hem over haar dochter van anderhalf jaar en dat de vader haar in de steek had gelaten nog voor het kind was geboren. Hij hoorde ook dat het kind onder de hoede was van een kindermisje, maar dat Joanna wilde stoppen met werken. Hij begreep dat ze van haar ouders een landhuis in Cornwall had geërfd en dat ze daar voorgoed wilde gaan wonen. Michael bezocht haar thuis en werd niet alleen verliefd op het huis, maar ook op Joanna. Haar dochter Emma bleek een mooi donker kindje, en zonder dat het hem verteld werd begreep Michael dat de vader een buitenlander was. Joanna vertelde hem echter verder niets over haar eerdere relatie en Michael vroeg er niet naar. Er kwam een avond waarop ze bij Joanna thuis beiden teveel dronken. Michael had trouwens al eerder gemerkt dat Joanna heel gemakkelijk naar de fles greep. Toen hij er voorzichtig een opmerking over maakte, antwoordde Joanna, dat dit was begonnen toen haar beiden ouders waren verongelukt en zichzelf daarbij zwaar gewond raakte. Ze vertelde hem echter nooit iets over de aard van haar verwondingen. Ze

stond ineens alleen op de wereld en had niemand behalve Philip Harris.

Hij was een neef van haar en had haar opgevangen na de dood van haar ouders en dat deed hij in feite nog steeds als ze het moeilijk had. Michael leerde Philip kennen en de beide mannen mochten elkaar. Ook omdat ze, zeker in het begin, op één lijn zaten wat Joanna betrof. Ze moest worden beschermd, daar waren ze het over eens. Joanna leek nauwelijks geschikt om zelfstandig in het leven te staan

Philip en Michael raakten bevriend. Er kwam een moment waarop Michael sterk begon te twijfelen of hij wel van Joanna hield, of hij wel met haar verder moest gaan. Joanna beweerde echter dat ze zwanger was en Michael was te integer om Joanna in de steek te laten.

Joanna drong er sterk op aan dat ze spoedig zouden trouwen en dat gebeurde ook. Toen na enkele weken bleek dat er geen sprake was van een zwangerschap, voelde Michael zich flink voor de gek gehouden. En hoewel Joanna beweerde dat ze er echt van overtuigd was geweest in verwachting te zijn, geloofde hij haar niet. Hij had nu spijt van zijn overhaaste huwelijk, maar wilde toch proberen er iets van te maken.

Joanna zegde haar baan op om thuis te zijn en voor Emma te zorgen. Michael had daar geen problemen mee, alleen gingen die zorgen wel erg ver. Ze verloor het kind geen moment uit het oog en Emma kwam nauwelijks buiten. Ze wilde ook niet dat het kind Nederlands leerde, waar ze regelmatig woorden over hadden. „Het

is mijn taal. Misschien ga ik ooit terug,” zei Michael boos.

„Dan ga ik niet mee,” was het kalme antwoord. Daar zal ik niet van wakker liggen, dacht Michael.

Hij begon zich steeds vaker af te vragen hoe hij zo in de val had kunnen lopen. Dat Joanna niet van hem hield was hem inmiddels ook duidelijk. Maar als hij terloops een opmerking maakte over een scheiding raakte ze compleet over haar toeren. Ze zei dan dat ze niet zonder hem kon, dat ze zonder hem verloren was. Wel kreeg hij op zo'n avond in elk geval voor elkaar dat ze een advertentie zouden plaatsen, want Michael wilde iemand aannemen die Emma Nederlands kon leren. En daarbij tegelijk gezelschap zou zijn voor Joanna. Ze was teveel alleen, dacht Michael. Hij werkte op onregelmatige tijden. Misschien kon iemand van haar leeftijd die in huis woonde een vriendin voor haar worden. En ooit zou hij uit dit huwelijk ontsnappen. Maar niet zolang Joanna zo labiel was. Dat kon hij Emma niet aandoen. Ze was dan wel niet zijn dochter, maar hij was dol op haar. En hij was een stabiele factor in het leven van het kind, dat tamelijk eenzaam opgroeide omdat haar moeder weigerde haar naar een crèche te brengen. In dat opzicht zou het ook voor haar goed zijn als er iemand anders in huis kwam. Voor Joanna van gedachten kon veranderen, liet Michael een advertentie plaatsen in enkele grote Nederlandse dagbladen.